

Christov, Petr

Symbol jako životní styl

Theatralia. 2017, vol. 20, iss. 2, Supplementum, pp. 95-96

ISSN 1803-845X (print); ISSN 2336-4548 (online)

Stable URL (handle): <https://hdl.handle.net/11222.digilib/138038>

Access Date: 18. 02. 2024

Version: 20220831

Terms of use: Digital Library of the Faculty of Arts, Masaryk University provides access to digitized documents strictly for personal use, unless otherwise specified.

Symbol jako životní styl

Petr Christov

Poznávat se s Pavlem bylo dlouhé, tajuplné dobrodružství, byť to, co nás postupně propojovalo, nakonec také naše společné přátelství z vyšší moci ukončilo. Ne nadarmo jsem ostatně „Pavlovi K.“ dedikoval knihu svých překladů her Maurice Maeterlincka vydanou před pár lety pod názvem příznačným jak pro belgického symbolistu, tak pro mého o tři roky staršího brněnského spolužáka a kolegu: *Krátké hry o smrti* se to jmenuje, ale naše povídání s Pavlem o symbolismu bývala dlouhá.

Byl to shodou okolností také on, kdo mě k oněm překladům navedl, kdo si je u mě, svým nenapodobitelně slušným a snad i neodmítnutelným způsobem, objednal. To díky němu – a tak trochu i pro něho – jsem se pustil do překládání her, v nichž se to symboly smrti jenom hemží. Byl to on, kdo přišel s nápadem ony fascinující divadelní hříčky po sto letech nově přeložit, doplnit studiemi o divadelním symbolismu a vydat. Překládat jsem měl já, studie jsme měli psát společně. Nakonec jsem přeložil a musel napsat vše sám. Ale Pavel mi zůstal duchovním spoluautorem, *spiritem agens* celé knihy, kterou jsem mu několik let *in memoriam* dlužil.

Celý jeden dlouhý rok jsme si také byli vzájemně kolegy na nově (re)formované brněnské katedře teatrologie, na níž jsme oba o několik málo let dříve vystudovali a kde jsme se pak týden co týden setkávali v jedné společné přízemní pracovně s výhledem do zahrady. Kdo mohl tušit, že to bude také poslední rok Pavlova působení (ve všech směrech)... Dojžděl jsem tehdy do Brna z Prahy a na setkání s Pavlem se vždy těšil. Třeba i proto, že jsem do té doby netušil, jak náročné je chovat mořské koníky doma v akváriu. S mořskou vodou, přirozeně. Pavel o nich ovšem věděl hodně a u skleničky vína jsme si o těch podivuhodných mořských tvorech dlouze vyprávěli. Jsou to prý tvorové náchylní, kteří to ke smrti v zajetí nemívají nikdy daleko. A drazí jak prý jsou. Ale přesto – nebo možná právě proto – byli tito koníci jedním z Pavlových koníčků.

S Pavlem nás pojily sympatie k francouzské kultuře, proto jsme také plánovali nemálo společných projektů, v nichž bychom propojili moje a jeho oblíbená témata. Těšil

jsem se na ně velice, on snad také. Když jsem se mu jednou svěřil, že se zanedlouho chystám do Paříže, zeptal se mě, zda si s sebou povezu kvalitní fotoaparát. Když jsem opatrně přisvědčil, okamžitě jsem byl pověřen úkolem, přátelským a badatelským zároveň: cílem bylo vyfotografovat pár hrobů modernistických umělců, o nichž tehdy zrovna bádám, a také dům, v němž bydlel jeho oblíbenec Sergej Ďagilev. Pavlovi tak vděčím za velice příjemnou procházku pařížskou čtvrtí Passy, kterou jsem do té doby míjel, a za poznání mnoha pařížských zákoutí, o nichž jsem do té doby neměl ponětí. Pár fotografií do sbírky udělalo tehdy Pavlovi nepokrytě velikou radost. Na oplátku jsem od něho dostal drobný objekt ze dna mořského, který mi na památku přivezl ze svého zimního odpočinkového pobytu u moře. Dodnes tu přírodninu mám...

Z brněnské katedry jsme s Pavlem odešli zhruba ve stejné době. Já do Prahy, on mnohem dál, snad za svými symbolisty. Vděčím mu za mnohé a jsem si jistý, že jsem se od něho naučil o poznání více než on ode mě. A když se v jednom z e-mailů z adresy s neutřelým nickem @kleinhaus objevila zmínka o tom, že jsem pro něho prvním z jeho generace, „s kým se něco učí paralelně“, považoval jsem si toho více, než jsem mu kdy stihl prozradit.

Kolegů jako on není mnoho: náročných a inspirativních, nesmlouvavých a přitom laskavých, přátelských a důstojných. Většinou se nevzdával. Většinou bojoval. Za pravdu, za možnost vyjádřit se, za poznání. Na takové jako on se nezapomíná. Na takové jako on se vzpomíná proto, aby inspirovali. Symbolicky i doslovně.